

Sufletul metalic al oraşului

Nichita Stănescu

Se face seară şi orizontul coboară.
Oraşul îşi ridică un cartier spre lună.
E un sunet de fier, de cabluri întinse.
Umbrele oamenilor încep să apună.

Când ridic braţul, umbra lui ascuţită
izbeşte capătul străzii de unde vii, necunoscut,
de parcă-aş fi zvârlit la întreceri o lance
pe care o primeşti nepăsător în scut.

Eşti sufletul de metal al oraşului.
În amurguri apari în pieţele ovale:
- Cetăţeni, s-a făcut seară. Încep serbările!
(Braţele tale bărbăteşti par două macarale)

Te-ntâlnesc uneori, când mă-ntorc de la lucru.
Gândurile izbesc în stele şi ele răsună.
De-a lungul stâlpilor zvelţi, când mă-ntorc
de la lucru,
un cartier al oraşului se ridică la lună.

Nu te recunosc nicviodată de la prima privire;
iei mereu un alt chip.
Azi mi-apari ca o schelă îndrăgostită
de tainicul zenit.